

IN MEMORIAM

DOI: 10.15290/bb.2017.09.39

**Ігар Жук
(1957–2017)**

Падарунак лёсу – быць народжаным у чэрвені, кветкавым, свежа-зялёным, галасіста-птушыным, калі кожны дзень, што маленькая сонечная вечнасць. 13 чэрвеня 2017 года доктару філалагічных навук, прафесару Ігару Васільевічу Жуку споўнілася 60 гадоў. Зусім жа неўзабаве, у апошні дзень свайго цудоўнага юбілейнага чэрвеня, ён імкліва, не паспеўшы развітацца з тым і з тымі, што і каго любіў, сышоў у вялікую Вечнасць. Асірацелі родныя, сябры, вучні, неймаверную страту панесла беларускае літаратуразнаўства.

Напрыканцы кастрычніка падчас скарынаўскай канферэнцыі, прысвечанай 500-годдзю беларускага кнігадрукавання, у бібліятэцы Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Янкі Купалы адбылася прэзентацыя апошняй, выдадзенай ужо пасля смерці, кнігі Ігара Жука “Прыхінуцца да крыніцы” – плёну шматгадовага асэнсавання тэмы і матыву беларускага шляху ў паэтычнай спадчыне Янкі Купалы і Якуба Коласа. “Вянком айчыннага літаратуразнаўства” назваў яе у сваёй прадмове Іван Штэйнер, вядома ж, згадаўшы Максіма Багдановіча. І меў падставы, каб сказаць: “Манаграфія Ігара Жука – найперш Кніга”. Уласна як кнігамі са сваёй канцэпцыяй, сур’ёзнай, вагомай, былі і папярэднія: “Сустрэчны рух. Літаратуразнаўчыя эцюды” 1998, “Празаічны тэкст: дынаміка рытмавага існавання” 2003.

Распачаўшы свае літаратуразнаўчыя досведы як тыповы гісторык прыгожага пісьменства ў васьмідзсятых гадах мінулага стагоддзя назіраннямі над творчасцю маладых беларускіх празаікаў, а далей – Ул. Чаржынскага, К. Чорнага, Я. Купалы і інш., Ігар Жук заяўляе пра сябе ўжо ў канцы дзевяностых гадоў як пра даследчыка беларускай фармальнай школы. Сведчаць пра гэта, між іншым, такія пра-

цы як “Прасадычныя характарыстыкі прозы (назіранні над рытмамелодыкай прозы К. Чорнага)” (1996), “Парадоксы метрадынамікі прозы” (1997), “Аб адным падыходзе да атрыбуцыі мастацкага тэксту на падставе матэматычнай тэорыі разпазнавання вобразаў” (1998), “Коланавыя сіметрыі ў структуры праявічнага тэксту” (1999) і г.д. Плённа працягнуўшы даследаванні рытмічнай структуры мастацкага тэксту, распачатыя Алесем Яскевічам, аўтар выключнай працы “Прыхінуцца да крыніцы” ўваходзіць у глыбінную метафізіку мастацкага светабачання Янкі Купалы і Якуба Коласа.

Неймаверную страту панесла беларускае літаратуразнаўства. Суцяшэннем можа быць толькі адно – духоўнаму свету, ідэям Ігара Жука, выказаным неўміручым беларускім словам, наканава вечнае жыццё, далейшы новы плён.

*Супрацоўнікі Кафедры Беларускай філалогіі
Універсітэта ў Беластоку*